

Aan de weemoedige & Prins Tobias (Het vreemde universum van Don Fabulist)

Verdwijnend waren de seizoenen. Uitstervend was de soortenrijkdom in het planten- en in het dierenrijk. Weg kwijnden zekerheden die vertrouwen in het komende konden geven. De mens tuimelde in het postmodernisme. Naar hartelust mocht hij ideeën plukken en plakken. De waarheid van vandaag kon immers de onwaarheid van morgen zijn. Don Fabulist trachtte de verwarring die ook hem teisterde te ontlopen door zich aan rationele beschouwingen over te geven. Eerst liet hij zich geselen door de vraag of de verwarde natuur de stuwkracht was voor een postmodern denken dat de ontregeling in het vaandel droeg. Daarna pijnigde hij zich met de stelling dat de door het postmodernisme gepropageerde onzekerheid de ontsporing van het milieu voorafging. De wik-en-weger vond geen uitweg in een antwoord. Hij kreeg er helaas een punthoofd van. Soelaas zocht hij dan maar in de weemoed en in de herinnering aan de tijd waarin de opeenvolging van de seizoenen aan het aards bestaan een zeker gevoel van duurzaamheid schonken. In gedachten reisde hij naar tijden waarin de kikkers nog insliepen in de winter om in de lente te ontwaken. Zijn mijmeringen struinden naar door wouden dolende ridders die ter wille van een grandige hoofse liefde de strijd met de ontbering aangingen. In het hoofd van de mijmeraar begon een luw lentebriesje te waaien en een verhaal waaierte aan hem voorbij. Zijn bezwaard gemoed werd besprenkeld door een zweem van gelukzaligheid, omdat hij in de vertelling een nobele uitstervende soort zag heropleven. Graag wilde Don Fabulist het hierbij ingesloten vertelsel van 'Prins Tobias' ook langs U laten passeren, hopen dat hij U daarmee enige zalf voor de ziel kon schenken.

Dat onzekere tijden U de zekerheid van dromen schenken mogen!

Een omhelzing van Uw Don Fabulist, Ridder der Vagebonden van Het Kapersnest.

Prins Tobias

Hij was een knopje met een kronkelstaartje en hij wist reeds wat hij worden wou: Prins Tobias die tot koning opklimmen zou. Dat alles wist hij, ook al was hij slechts een knopje met een kronkelstaartje. Het hoogste moest men dromen, wilde men tot onderscheiding komen. Door een rechte geul kronkelde Tobias, tezamen met vele kopstaartjes. Hij kwam aan in een ronde ruimte, gevuld met vruchtbaar water. Daarin zwom hij, als had hij het waterrijk voor zich alleen. Al snel zwol hem het kopje tot een lijfje. Alras kromp aldaar zijn staartje tot een stompje van niets. Twee trederikjes kreeg hij achteraan, twee grijpertjes kreeg hij vooraan. Van een knopstaart was al gauw niets meer te zien. Zelfs het kopvoetertje ontgroeide hij. Tobias benaderde zijn ideaal. Spoedig kon een kloeke babyprins ter aarde vallen. Zo verliet hij op een dag het water dat hem als koninklijke vrucht droeg. In de zonnige lucht landde hij op het zomergras. Van geboortevreugd vervuld, wilde Prins Tobias een gebald vuistje ten hemel heffen. Moeizaam hief hij enkel een voorpootje van de grond. Zijn prinselijke trots wou hij met vooruitgestoken borst uitschreeuwen. Slechts blaasjes kreeg hij onderaan de onderkaak. Eerder dan een kreet klonk er een kwaak. Hij was geen prins! Hij was een kikker! De verbijstering verduisterde hem het licht in de ogen. Door het wonder van de inval viel hem echter klaarte in. "Ik ben een betoverde prins die als kikker zijn roemrijke toekomst ingaat. Een prinses moet ik vinden om mij met haar lippenzacht te onttoveren!" sprak de nobele gedachte waaruit Tobias moed putte. Hij hupte de velden in. Hij vergat de lange dagen en de lange nachten waardoor zijn broze pootjes hem dragen moesten. Zodanig werd hij voortgedreven door zijn verlangen naar de prinses die in zijn verbeelden almaar verschoonde.

Op zekere middag ontwaarde hij de contouren van een kasteel. Zijn kikkerhart bonsde. Als een springbal veerde hij naar zijn doel. Wie schetste zijn verbazing toen hij de kasteelmuren naderde? Geen fiere ruiter dreef er een snuivend paard over een majesteitelijke dreef. Een metalen beest snorde er over de grijste van steen om pruttelend voor het kasteel stil te vallen. Geen bink zat op het blinkbeest, maar er in! Hij stapte er niet af, maar er uit! "Rare ridder," peinsde Tobias, "hij draagt geen helm, geen flikkerend zwaard, geen schitterend harnas en geen fonkelend schild." Tobias sprong hem naar de kasteelpoort achterna. Onder het poortgewelf aangekomen, wreef Tobias een oogje uit. Zelfs de poortwachter droeg geen gevechtsuitrusting. Onder de klep van een blauwe klak verschool hij de blik. Met een knipper knipte hij een kaartje van de vreemde man die het fort naar binnen trad. Tobias kon nog net zijn spoorloze lakschoen ontwijken. De kikker wipte de binnenplaats op. Met onzekere pootjes stak hij haar over. Door een statige gang vervolgde de kikker zijn pad. Voordat hij het goed en wel besepte, stond hij in de troonzaal. Geen flambouwen deden er een zacht schijnsel flakkeren. Glad gekalkte muren effenden er hel licht. Achter de afspanning van een dikgewonden touw stond de lege koningstroon, alsof zelfs de koning de leegte niet bezetten mocht. Doordeweeks geklede mensen bevolkten de zaal. Hun hongerige blikken graasden langs de wanden. Tobias vestigde de aandacht nauwer op het bezichtigde. Hij verschoot. Versteven in portretten hingen de koning en de koningin. Nog heviger trof Tobias een met arabesken versierde lijst met daarin het ontziend tafereel van een spelend prinsesje. Haar korenblond haar krulde, in haar ogen pinkten sterrenlichtjes, een lachje lichtte haar rozenlipje en haar jurk met gele moesjes waaierte tot boven haar knietjes. Lieflijk speelde ze met een balletje op het gras nabij een vijver met leliebladeren. Tobias werd van binnen wat raars gewaar, precies of er een vuurtje in zijn hart ontvlamde. Met dromerige ogen staarde hij naar het prinsesje. "Waarachtig," schoot Tobias uit zijn afwezigheid, "op een lelieblad zit daar een kikker. Hij meet mijn grootte. Hij draagt mijn bruine kleur. Dat ben ik. Gekaderd blijf ik roerloos, maar in mijn hoekje hier kan ik een pootje heffen. Opgehangen is het prinsesje immobiel, doch ergens buiten het kader moet zij zich vrij bewegen. Tegen het wandwit prieken wij gemeenlijk voor dood. Toch zal ook het doodse muurbeeld van ons samen elders springlevend bestaan. Wegwezen uit dit kasteel! Op zoek moet ik gaan naar mijn prinsesje, spelend in het groen nabij een watertje!"

Tobias sloop naar de poortboog. Met gekruiste armen en gebogen hoofd zat de kaartjesknipper snurkend op een stoel. Tobias glipte naar buiten. Opgelucht hapte hij adem en zo snel zijn achterpoten zich strekken konden, ving hij de speurtocht aan. Het beschrijven van de gevaren die Tobias daarbij trotseerde zou ons te ver voeren. Die kunt ge u voor een kikker in de mensenwereld echter wel voorstellen. Belangrijker is het te weten dat Tobias na dwalen een vergroende waterboord bereikte. Gelijk toeval niet bestond, naderde verderop een meisje met blonde krulharen, getooid in een jurk met gele moesjes. "Mijn prinsesje met het balletje!" knikkerde het door de kikkerkop. Zonder dieper denken dook hij het water in. Even later priemde hij de kop door het oppervlak. Het bleef hem zwart voor ogen. Zijn oogjes plakten toe. Wat een stank ontsteeg de drab waarin hij zich rechthield! Met zijn verzwakte krachten trok hij één kijkertje open. Tobias zag zijn meisje in volle lengte voor zich staan. Daar vloog alreeds het speeltje dat ze hem toewierp. De miserie vergetend hield hij de kop voor een kopbal klaar. Tobias kopte. Een holle bonk weerklonk. Sterretjes wemelden voor zijn gezicht. Een snijdende pijn zonk in zijn hoofd. Nadat het zeer wegtrok en Tobias weer ziende werd, merkte hij dat het meisje zonder ommezien haar wandel voortzette. Op het grachtvlak dreef een blik.

Daarop stond een aanvallende stier uitgebeeld en dikke rode letters schreeuwden 'Red Bull'. "Ze spot met mij," snikte Tobias, "ik ben toch geen woeste rode stier. Ik ben een fijnbesnaarde kikkerprins!" Vetdruppels druipend, krabbelde Tobias uit de gracht. Door God en mens verlaten, slenterde hij op de dool. Een dolend ridder werd hij, maar dan wel een ridder wiens liefde het hart ontrukkt was. Zijn tranen weerklonken in het tikkelen van de mist. Het warrelen van zijn toeverlaat dwarrelde met de herfstbladeren. Zijn koelend minnevuur zakte met het avondrood in het donker. Kouder en killer werd het kikkerhart. Met haar toverstok tikte de IJskoningin de wintermoetheid in zijn leden. Tobias strompelde naar een holletje onder een stronk. Verijzend tuimelde hij daar in de vergetelheid. Tobias sliep tot de lentestralen hem uit de glazen slaap kusten. Versuft waggelde hij uit zijn schuilplaats, maar geen nieuwe lente straalde er voor Tobias. De doem van zijn verdoemenis spookte door zijn gekwelde geest. Hij werd de welzalige luwte niet gewaar. Hij hoorde het vrolijke kwinkeleren van de vogels niet. Hij vergenoegde zich niet aan de madeliefjes die hem met hun bloemwit van boven het gras aankeken. Blind van verdriet zwierf hij zonder richting. Tenminste dat meende hij in zeldzame zwemen van helderheid. Wat hij niet wist, was dat de lente hem bij de poot leidde. Zacht voerde ze hem met haar mee. Tobias schrok plots op. Een kikker knorde aan de overzijde van de baan waarop hij stuitte. Zuiver vijverwater loste er een geur die Tobias herinnerde aan de tijd dat hij nog een babykikker was. Hij wilde de weg opspringen. Afgrijzen verstokte zijn bewegen. Plat geplet lagen gevelde kikkers op het wegdek, gesneuveld in de ongelijke strijd met hen die niet op maar in hun beesten zaten. Kijkend over de slachtweg daagde het Tobias waarom hij prinsen noch ridders het land had zien doorkruisen. Hun voorbodes, de kikkers, werden immers verdelgd. Het sijpelde tot Tobias door dat enkel de laatste der kikkers nog ridderlijk bloed in zich droeg. Zijn wil tot leven welde op. Zijn strijdlust laaide. Toen dankte hij de duisterende hemel dat hij kikker Tobias wezen mocht. Nachtzwoelte beving de lucht. Motregen bevochtigde de baan. Ruisend wielen kwam naderbij. Koplampen verlengden vegen van licht op de spiegelbaan. Wijdpoets en met geheven kop wachtte midden de weg een kikker.